

Сльота

Микола Руденко

За вологою шибкою дерево плаче,
Сіре небо дощем капотить безупинно.
Ну, чого ти болиш, моє серце? Неначе
Щось у світі страшне учинитись повинно.

Я не знаю, що саме — з людьми чи зі мною,
З цілим світом чи тільки з моєю душею.
Ніби знов мені треба ріллею курною
Вирушати під кулі в холодну траншею.

Ну, а може, не це? Може, просто сьогодні
Хтось про мене подумав лихе і злостиве.
Підкотилась та думка з нічної безодні
І вп'ялась, наче п'явка, у серце чутливе.

Гірко бачити берег неначе в корості —
Геть завалений склом та брудними пляшками.
Та ще гірше, якщо ми засіємо простір
Підозрінням отруйним, лихими думками.

Деся кублиться воно в небезпеці тривалій —
Зло, яке ми думками лихими наплодим,—
Мов скляні різакі, що лежать між конвалій,
Щоб когось покалічити нині чи згодом.

Із недоброї схованки в поле магнітне
Ті думки заповзуть і вдеруться до хати.
Щось наляже на душу тяжке й непривітне —
Легше серцю твоєму труну попрохати.

І тоді поза вікнами дерево плаче,
Сіре небо дощем капотить безупинно.
І така наповзає тривога, неначе
Щось у світі страшне учинитись повинно.